

ק"פ (תל אביב) 5116-06-14 - משה קיסר נ' רחמים יהושע סימני

ק"פ (תל-אביב-יפו) 5116-06-14 - משה קיסר נ' רחמים יהושע סימני ואח'שלום תל-אביב-יפו
ק"פ (תל-אביב-יפו) 5116-06-14

משה קיסר

ע"י ב"כ עו"ד בן חור עובדיה ששון

נגד

1. רחמים יהושע סימני

2. אריה מיכאלי

3. עמי נמדר

4. מרדכי יוסף אפרתי

5. משה אפרתי

6. רינת ישראל ע"ש אגדס עליזה בת לאה

7. נסים ציון מחלב

8. אבנר סיני

9. יורי יהושע טחלוב

10. נתן רוזנברג

11. אורי גרבי

12. איתן כהנים

13. משה כהן

גלבו עופר

כולם

ע"י עו"ד אלקנה בישץ

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

[10.05.2017]

לפני

כבוד השופטת תרצה שחם קינן

החלטה בטענה "אין להשיב לאשמה"

1. בפניי בקשה לקבוע כי אין על הנאשמים להשיב לאשמה בגין העבירות המיוחסות להם בכתב הקובלנה.

2. כתב הקובלנה המתוקן מייחס לנאשמים 1-13 עבירה על חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), עבירה של איומים (לנאשמים 2+3) עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה על חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"), עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לנאשם 2 ועבירות לפי סעיפים 447 ו-452 לחוק העונשין ועבירה על הסגת גבול והיזק בזדון לנאשמים 1+2+9.
3. כתב הקובלנה המתוקן מייחס לנאשם 14 עבירה על חוק הגנת הפרטיות.
4. בקובלנה המתוקנת נטען כי הנאשמים חתמו על כתב הנידוי כנגד הקובל, הוציאו את דיבתו הרעה וזו מתוך כוונה לפגוע בו. לנאשמים יוחסה עבירה על סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע.
5. על פי האישום השני המייחס לנאשם 3 עבירת איומים, ביום 10.10.2012 איים נאשם 3 על הקובל בשיחת טלפון באומרו לו "כי הוא מסוגל לקבור אנשים וכי אם יגיע לבית הכנסת יתנפלו עליו 50 איש ואל לקובל להגיע לבית הכנסת בחודשים הקרובים" (סעיף 12 לכתב הקובלנה).
6. במסגרת האישום השלישי המייחס לנאשם 2 עבירות של איומים ותקיפה נטען כי, ביום 28.6.2013, שעה שהיה הקובל במסעדת ה"סלוף" בתל אביב הגיע הנאשם 2 יחד עם אדם נוסף (שזהותו אינה ידועה) למסעדה. עוד נטען כי הצמיד האדם הנוסף חפץ בלתי ידוע לבטנו של הקובל. כאשר הקים הקובל צעקות נמלטו השניים מן המקום.
7. במסגרת האישום הרביעי, כך לפי כתב הקובלנה, בוצע מעקב אחרי הקובל במספר הזדמנויות שונות. כאשר התקשר הקובל למשטרה על מנת להתלונן פסק המעקב אחריו. לפיכך עברו כל הנאשמים עבירה לפי סעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").
8. עם סיום פרשת התביעה, עתר ב"כ הנאשמים להורות על זיכויים של הנאשמים בטענה כי אין עליהם להשיב לאשמה.
- טיעוני הצדדים בתמצית
9. לטענת ב"כ הנאשמים, הקובל לא הניח בפני בית המשפט תשתית ראייתית התומכת בכתב הקובלנה ולפיכך, יש להורות על זיכויים של הנאשמים. לדבריו, בכתב הנידוי נכתבו עובדות שהוכחו בבית המשפט השלום תל אביב (בפני מותב אחר- ק"פ 32957-06-12) ומכאן שעומדת לנאשמים טענת "אמת דיברתי".

10. לטענת ב"כ הקובל דין הבקשה להידחות. הקובל פירט את הראיות אשר הובאו על ידו במהלך פרשת התביעה וטען, כי המסקנה היחידה העולה מהן היא כי הנאשמים ביצעו את העבירות שיוחסו להם בכתב הקובלנה. לאור כל האמור לעיל, עתר הקובל כאמור להורות על דחיית הבקשה.

דין והכרעה

11. לשון סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"); "נסתת"מה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה..."

סעיף 158 קובע, כי לאחר סיום פרשת התביעה, יזכה ביהמ"ש את הנאשם אם לא הוכחה אשמתו אף לכאורה, כלומר אם אין די בראיות שהוגשו לבית המשפט כדי לבסס הרשעה "אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי" (ראו: י' קדמי, על סדר הדין הפלילי, חלק שני א, הוצאת דיונון, תשס"ט, בעמ' 1446).
12. בפסיקה נקבע, כי די בקיומן של ראיות 'דלות' להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה: "הרי כדי לחייב נאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה, שפרטיה הובאו בכתב האישום, ודי בקיומה של מערכת ראיות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות ע שכם הנאשם" (ע"פ 141/84 טובול נ' מ"י, פ"ד לט (3) 600, 606).

13. עוד נקבע בפסיקה "... קביעה כי על הנאשם להשיב לאשמה, פירושה כי על חזקת החפות שלו ישנה לפחות עננה שהנאשם צריך לסייע בפיזור... השאלה שבפנינו היא, אם אכן הראיות עצמן משקפות מצב ברור וחד משמעי, שמצביע על כך 'שאינן פה כלום' (כדברי הסניגורים), או שמא כטענת התביעה 'הסיפור' שמספרות הראיות - מחייב לפחות שמיעת גרסתו של המשיב כדי להסיר את העננה..." (ע"פ 70643/01 מדינת ישראל נ' אביגדור קהלני, תק-מח 2001(3), 2106, עמוד 2108, דברי כבוד השופטת ברלינר).

בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב(1), 170 "...בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1]. הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..." (עמ' 177-178).

14. כתב הקובלנה מייחס לנאשמים עבירה של איסור לשון הרע.

15. בכתב הנידוי נטען כי בישיבת העמותה הוחלט להורות לקובל לעזוב מידית את בית הכנסת "רינת ישראל" וזאת על רקע האירועים מהחודש האחרון שכללו הפרעה לפעילות התקינה של בית הכנסת, פגיעה מתמשכת בפעילות התקינה של בית הכנסת, הסתה ולשון הרע ופגיעה מתמשכת במתפללים וביצוע פעולות בבית הכנסת בניגוד להחלטות הועד.
16. סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע קובע כי: "המפרסם לשון הרע, בכוונה לפגוע, לשני בני-אדם או יותר זולת הנפגע, דינו - מאסר שנה אחת".
- על מנת להוכיח ביצועה של עבירה של פרסום לשון הרע, נדרש להוכיח פרסום, המהווה לשון הרע, שפורסם בכוונה לפגוע, והגיע לשני בני אדם לפחות זולת הנפגע.
17. הנאשמים אינם כופרים בטענה כי פרסמו את כתב הנידוי ולא יכולה להיות מחלוקת כי כתב הנידוי כולל לשון הרע, בהתייחס לקובל. ב"כ הנאשמים סבור כי אין המדובר בלשון הרע שכן בית משפט השלום הרשיע את הקובל בעבירות של תקיפה ומהומה ועלבון במקום ציבורי.
18. סעיף 42א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות") קובע כי ממצאים שנקבעו בפסק דין חלוט במשפט פלילי יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם. כתב הקובלנה הוגש במסגרת הליך פלילי שאף אם ניתן לומר כי יש בו סממנים מהמשפט הפרטי, בהיותו של הקובל אדם פרטי, הרי שמדובר בהליך פלילי לכל דבר ועניין ומשכך לא ניתן לומר כי די בהרשעתו של הקובל על מנת לבסס טענת אמת דיברתי.
19. בכל מקרה, הובהר במהלך הדיונים כי הקובל הורשע בגין מעשה שבוצע על פי הכרעת הדין המרשיעה כנגדו בחודש פברואר 2012 ואילו כתב הקובלנה מושא תיק זה מתייחס לכתב נידוי שנכתב בחודש אוקטובר 2012. כך שאין די בעובדה לפיה הורשע הקובל כדי לפטור את הנאשמים מלהשיב לאשמה.
20. בנוגע לאישום השני, הוגש לתיק בית המשפט תקליטור המתעד את השיחה, אליו צורף תמליל מהם עולה כי הנאשם 3 אמר "... אאא קיסר מי שעובר ליד אמנון אני אמחק אותו מהעולם, אני אומר לך... אתה לא יודע מי אני, קיסר אתה לא יודע מי אני, אני אומר לך" ובהמשך "אתה לא מבין יש פה עוצמה של עכשיו של שמונים איש מול חמש משפחות, שגם שתי משפחות מתוכן אני אעקר. את כרמלי ואת זבולוני אני ברגע קובר. אם אני אומר להם לא לבוא לבית הכנסת אז הם לא יבואו" (עמ' 6 ו-8 לתמליל).
- בפיסקה 12 לפסק דינה ברע"פ 2038/04 שמואל לם נגד מדינת ישראל [4.1.06] קבעה כב' השופטת בייניש (כתוארה אז) כי: "כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "...אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני [4], בעמ' 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמ' 416). יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות".

קריאת התמליל והאזנה לדבריו של הנאשם 3, כפי שנשמעים בתקליטור, מלמדים כי הדברים עלולים היו לטעת בלבו של כל אדם רגיל, בנסיבותיו של הקובל, פחד. כך שלא ניתן לפטור את הנאשם 2 מלהשיב לאשמה באישום זה. 21. בכל הנוגע לאישום השלישי, המתייחס לעבירות איומים ותקיפה במסעדת ה'סלוף' - מדבריו של הקובל בחקירה הראשית, עמ' 20 שורה 16 ואילך בפרוטוקול, נוהג הנאשם 2 להגיע מדי פעם למסעדה אליה מתייחס האישום השלישי. מעדותו הראשית של הקובל עולה כי לאחר שהתקרב אליו אותו אחר נבהל הקובל וצרח ולאחר מכן ברחו השניים הן הנאשם 2 והן האחר.

אין בדבריו של הקובל כדי ללמד על קשר כלשהו בין הנאשם 2 לבין האחר למעט תחושותיו של הקובל. בחקירתו הנגדית השיב הקובל כי אינו יודע מי הוא האדם השני, האחר שהתלווה לנאשם 2, לדבריו "נאשם 2 סימן לו עם הפנים לזהות אותי. הוא היה בלחץ בשיחות הטלפון, המבטים ביניהם, עשו מה שעשו, הוא כיוון עליי מכשיר, לא יודע מה זה. למה הוא צריך לברוח? כשאני צועק, למה אריק צריך לברוח?" (שורה 7 ואילך עמ' 32 לפרוטוקול) ובהמשך מסר כי לא זיהה את המכשיר שכוון אליו. עוד לדבריו חש מאוים, על אף שהאדם הנלווה לא נגע בו עם אותו המכשיר/חפץ ואמר "לא התכוונתי הצמיד פיזית. יכול להיות שטעייתי במילה. הוא לא הצמיד. יכול להיות שהוא לא הצמיד אלא רק קירב" (שורה 18-19 עמ' 32 לפרוטוקול).

22. באשר לאישום הרביעי - במתן המענה לכתב הקובלנה טען ב"כ הנאשמים כי אין כפירה בקיומם של המעקבים ואף בטיעוניו לפיהם אין על הנאשמים להשיב לאשמה טען ב"כ הנאשמים כי הנאשם 14 הוא חוקר פרטי אלא שאין די בטענתו של הסניגור לפיה חוסה התנהגותו של נאשם 4 תחת הגנה, שכן הטענה טעונה הוכחה ומכאן שעל הנאשם 14 להשיב אף הוא לכתב האישום.

23. בשלב זה, די בראיות שהובאו על מנת להביא למסקנה כי על הנאשמים לפזר אותה "עננה" המרחפת מעל חזקת החפות ולפיכך הבקשה נדחית.

24. המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ז, 10 מאי 2017, בהעדר הצדדים.